

—
**ANDY
MASLEN**
—

TEMNÁ HRA

≡ KNIHA ZLIN

Temná hra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Andy Maslen
Temná hra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

thrill

**ANDY
MASLEN**

TEMNÁ HRA

Přeložila Adéla Špínová

≡ KNIHA ZLIN

*Věnováno **Jo**, jako vždy s láskou.*

„Srdce zvířete je základem jeho života.“

William Harvey, 1578–1657

LÉTO | POBŘEŽÍ HRABSTVÍ PEMBROKESHIRE, WALES

Ford se odklání od vápencové stěny v polovině výšky pen-y-holtské skalní jehly vystupující z moře a proklepává si předloktí, aby rozproudil krev. Tradičními trasami už s Lou na vrchol lezli. Dnes se pokoušejí o novou cestu, které si všiml on. Lou zpočátku váhala, ale taky je soutěživá a on to hodně chtěl zkusit.

„Já nevím. Vypadá to moc náročně,“ pochybovala, když to navrhl.

„Neříkej mi, že máš bobky?“ odpověděl s úšklebkem.

„Ne, ale...“

„No tak. Jdeme. Leda bys radši zase lezla nějakou z těch lehkých cest.“

Zamračila se. „Ne. Jdu do toho.“

Seškrábali se stružkou k vodě a přeskákali po balvanech od útesu k úzké římsě těsně nad hladinou moře, ze které trasa vycházela. Tam teď Lou stojí a trpělivě mu drží lana, zatímco on leze. Je to ale o hodně náročnější, než čekal. Promarnil spoustu času pokusy vyhnout se zrádné vypouklině ve skále. Lou dole uvolňuje lano z jistítka.

Ford mhouří oči do jasného slunečního světla a ovívá ho lehký vítr. Kolem skály krouží raci a poplašeně křičí na pestrobarevného vetřelce, který vpadl do jejich teritoria.

Shlédne na Lou a usměje se. Její oči jsou jasně modré. Ford si vzpomene, jak ji spatřil poprvé. Ty oči ho uchvátily a vtáhly, bezbranného jako stará dřevěná plachetnice stahovaná

vodním vírem ke dnu. Složil jí neobratný kompliment, který přijala s větší grácií, než na jakou se zmohl on.

Teď se na něj Lou usměje do výšky. I po sedmi letech manželství se mu rozechvěje srdce, když mu věnuje tak rozzářený výraz.

Po chvilce odpočinku se dá znovu do lezení a zkouší převís překonat jinak. Natáhne se doprava nahoru po chytu. Vypadá stabilně, ale tíha jeho těla kus skály vylomí.

Ford se zřítí směrem od svislé vápencové stěny poseté stélkami lišejníků a zarazí se na konci lana. Síla pádu ho promění v lidské kyvadlo. Zhoupne se ke stěně, čelně do ní narazí a rozsekne si bradu. Pak odletí zase dál a zůstane viset nad Lou na římse dole.

Snaží se zůstat klidný, zatímco se pomalu otáčí dokola. Napjatými prsty se dotkne stěny a pak hrábne do prázdna.

Potom si všimne dvou věcí, které ho vyděsí víc než samotný pád.

Kus skály, který utrhl, velký jako mikrovlnka, se zřítí dolů na Lou. Sedí tam v podivné pozici úplně bílá ve tváři a na legnách má krev. Safírově modré oči má vytřeštěné bolestí.

A dole teď o římsu šplouchají vlny. Přichází příliv, nikoli odliv. Ford se špatně podíval do tabulky přílivu a odlivu, anebo mu první část výstupu trvala příliš dlouho. Proklíná se za to, jak byl pomalý.

„Zvládnu tě spustit dolů,“ křikne na něj Lou. „Ale ta noha, myslím, že ji mám zlomenou.“

Spustí ho bezpečně na římsu a on ji rychle políbí, než se skrčí u její pravé nohy, aby zjistil, jak je na tom. Zkrvavenou lycru napíná ostrý hrbol a Fordovi je jasné, co to je. Kost.

„Je to špatné, Lou. Myslím, že to je tříštivá zlomenina. Ale jestli se postavíš na tu druhou nohu, můžeme se vrátit, kudy jsme přišli.“

„Nejde to!“ zaječí a tvář má sevřenou bolestí. „Zavolej pobřežní stráž.“

Ford vytáhne telefon, ale nemá žádný signál.
„Do hajzlu! Není tu signál.“
„Musíš dojít pro pomoc.“
„Nemůžu tě tady nechat, zlato.“
Přes okraj římsy se přelije vlna a oba je zmáčí.
Lou vykulí oči. „Musíš! Voda jde nahoru.“
Ví, že má pravdu. A je to všechno jeho vina. Strhl ten bal-
van z útesu.

„Lou, já...“
Chytí ho za ruku a stiskne tak pevně, až to zabolí. „Musíš
jít.“

Další vlna. Fordovi zaplní pusu mořská voda. Půlku jí
spolkne a zvedne se mu žaludek. Podívá se zpátky na cestu,
kudy přišli. Kameny, po kterých přeskákali, jsou už zaplavené.
Lou nemá šanci.

Teď pláče. Nedokáže to.

Pak Lou vytáhne svůj poslední trumf. „Když tady zůsta-
neš, umřeme oba. A kdo se pak postará o Sama?“

Samovi je osm a půl. Narodil se dva roky předtím, než se
vzali. Zatímco jsou v Pen-y-holtu, mají ho u sebe Louisini
rodiče. Ford ví, že Lou má pravdu. Nemůže udělat ze Sama
sirotka. Měli spolu být napořád. Jenomže teď jim došel čas.

„Běž!“ zaječí na něj Lou. „Běž, než bude pozdě.“

A tak ji opustí poté, co se přesvědčí, že je pořád přivázaná
a neodplaví ji voda. Zmocní se ho zvláštní klid, když plave
zpátky k útesu a leze sám nahoru.

Na horní hraně přechází skála v trsnatou travu. Ford vy-
táhne mobil. Čtyři čárky. Zavolá pobřežní stráž a stručně
popíše, co se stalo, kde zůstala Lou a jaké má zranění. Pak
se zhroutí. Klid, který mu zachránil život, je pryč. Začne hy-
perventilovat, lapá po vzduchu velkými doušky, které mu do
mozku nepřináší dost kyslíku, a zase ho vypouští z úst.

Zmocní se ho nevolnost a na kůži mu vyskočí pot. Fouká na
něho vítr a Ford se roztřepe z nenadálého chladu. Zavrávora

k pravé straně a vyprskne do trávy tenký proud žaludečních šťáv.

Pak se mu obrátí žaludek, zvrátí snídani a potřísní si rukáv bundy. Znovu vyprskne trochu páchnoucí žluté tekutiny a potom dává nasucho, až se mu rozbolavělé vnitřnosti konečně utiší. Vidění má rozmazané povlakem slz.

Svalí se na záda a leží tak s pohledem upřeným do bezmračného nebe ještě deset minut. Zvláštní, jak realisticky ten sen působí. Skoro by věřil, že právě nechal svoji ženu utopit.

Vydá nakřáplý vzlykavý zvuk, který mu vítr odtrhne od rtů a roznese vzduchem. A pak sen zčerná a je tu realita, a je ošklivá, bolestná a skutečná.

Uslyší helikoptéru. Vidí její červenobílý trup, jak se vznáší nad Pen-y-holtem.

Když sleduje záchrannou akci, čas ztratí veškerý význam. Netuší, jak dlouho to trvá.

Teď před ním stojí muž v zářivě oranžové letecké kombinéze a sděluje mu, že se jeho žena, Samova matka, utopila.

Později ho vyslýchá místní policie. Jednají s ním soucitně, zvlášť proto, že je jejich kolega.

Koroner vyloučí cizí zavinění.

Jenomže Ford zná pravdu.

Zabil ji *on*. To *on* ji tlačil, aby vyzkoušeli novou trasu. *On* strhl balvan, který jí přerazil nohu. A *on* ji nechal se utopit, zatímco si zachraňoval vlastní kůži.

**ŠEST LET POTÉ
LÉTO
SALISBURY**

DEN PRVNÍ, 17.00

Angie Halpernová se vyvlekla po těch pěti odřených kamených schodech ke vstupním dveřím. Směna na onkologickém oddělení byla zdoluhavá. Deset hodin. Skončila tím, že jí jeden pacient pozvracel týl hlavy. V práci se umyla a rozbrečela se při pomyšlení, že takhle bude mít své matně hnědé vlasy ještě splihlejší.

Když se vysvobodila ze spárů nemocnice, vyzvedla Kaie u Donny, jeho chuťvy, a pak zamířila rovnou do potravinové banky – už zase. Byla k smrti utahaná a na náladě jí nepřidalo, když jí v autobuse starší paní řekla, že by potřebovala víc jíst: „Hezká holka jako vy by neměla být tak hubená.“

A teď tu stála ztrhaná a hladová a za volnou ruku ji tahal ufňukaný, kňourající tříletý syn. Už zase.

„Kaii!“ utrhla se na něj. „Pust', jinak maminka nemůže vytáhnout klíče.“

Chlapeček přestal brečet na okamžik právě tak dlouhý, aby stihl vrhnout na mámu šokovaný pohled, a pak začal znovu a dvojnásob hlasitě.

Ve strachu, co by mohla vyvést, kdyby se nedostala dovnitř, se Angie napůl otočila, aby ji dítě nemohlo zase popadnout za ruku, a vyhrabala klíče. Málem přitom jednu tašku s jídlem vysypala, ale obratným manévrem ji narovнала, než se konzervy, balíčky a sklenice stihly rozkutálet po schodech.

Strčila mosazný klíč do zámku a otočila jím. Za kliku vzala loktem a pravým kolenem popostrčila Kaie, aby vešel do

chodby před ní. Jejich byt zaujímal nejvyšší patro přestavěného měšťanského domu z viktoriánské éry. Před sebou měli schody pokryté záplatovaným, flekatým kobercem.

„Tak pojď, Kaii, jdeme dovnitř,“ zašvitořila a pokusila se do svého hlasu vetknout tón, který její vlastní matka nazývala „zvesela a radostně“.

„Ne!“ vyštěkl chlapec, dupl botičkou do podlahy a založil si buclaté ruce v bok. „Nesnáším Donnu. Nesnáším potla-vinobagu. A ne-sná-ším TEBE!“

Angie ucítila, jak ji v očích štípou slzy. Odložila tašky, chytila syna v podpažích a zvedla ho. Stiskla ho a zabořila nos do sladce vonící prohlubně mezi jeho krkem a ramenem. Jak je možné někoho tak moc milovat a zároveň si přát, aby už konečně zavřel hubu? Aspoň na minutku.

Věděla, že není jediná, kdo má potíže. Potvrdilo jí to povídání s ostatními sestrami i pozdně večerní chatování na internetu. Všem připadalo, že ty šťastně vdané, kterým peníze vystačí do další výplaty, jsou spíš výjimky než standard.

„Mami, to bolí!“

„Ježíši! Promiň, zlatíčko. Hele, tak pojď. Jenom nahoře uklidíme nákup a pak se můžeš dívat na video s *mašinkou Tomášem*.“

„Nesnáším *Tomáše*.“

„Tak na *Thunderbirds*.“

„Ty nesnáším ještě víc.“

Angie zavřela oči a hlasitě vydechla, jak radily příručky internetových koučů. „Tak to se budeš muset prostě dívat z okna, jako kdysi já. Jdeme!“

Kai se z plna hrdla nadechl. Angie sebou trhla, ale ječení nepřicházelo. Místo toho Kai otevřel přimhouřené oči, vykulil je a uhnul jimi stranou. Angie jeho pohled následovala a uviděla naproti sobě stát pohledného muže v elegantním saku a kalhotách. Laskavě se usmíval.

„Omlouvám se,“ řekl jí tiše. „Nemohl jsem si nevšimnout, jak váš chlapec... asi je unavený. Nechala jste otevřené dveře a já

jsem stejně mířil na tuhle adresu...“ Odmlčel se a s rozpačitým výrazem se zahleděl do země.

„Šel jste *sem*?“ podivila se Angie.

Znovu vzláhl k ní. „Ano,“ odpověděl s úsměvem. „Jdu za Angelou Halpernovou.“

„To jsem já.“ Zarazila se a zamračila, jak se pokoušela někam si ho zařadit. „Známe se?“

„Mamíí!“ zasyčel jí Kai od pasu, kde se jí držel.

„Ticho, zlato, prosím.“

Muž se usmál. „Nechcete pomoci s těmi taškami? Vidím, že máte plné ruce tady toho kluka.“ Pak si dřep, aby měl obličej ve stejné výšce jako Kai. „Ahoj. Já jsem Harvey. Jak se jmenuješ ty?“

„Kai. Ty jsi policajt?“

Harvey se zasmál, jemně a hřejivě. „Ne. Nejsem policajt.“

„Máma je sestřička. V nemocnici. Pracuješ tam taky?“

„Já? To je zvláštní, já taky.“

„Jsi sestřička?“

„Ne. Ale taky pomáhám lidem. Což mi připadá jako pěkná shoda okolností. Víš, co to znamená?“

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Shoda okolností říkají dospělí tomu, když se stanou dvě stejné věci naráz. Kaii,“ dodal a ztlumil hlas do spikleneckého šepotu, „chceš vědět tajemství?“

Kai přikývl, usmál se a otřel si nos do rukávu.

„Jeden můj kolega má ordinaci, která se jmenuje U doktora Drdy. A já myslím, že se to rýmuje na,“ zarazil se a rozhlédl na obě strany, „prdy.“

Kai vypísl smíchy.

Harvey vstal a luplo mu v kolenou. „Doufám, že to nevadí. To sprosté slovíčko. Většinou je to rozesměje.“

Angie se usmála. Ulevilo se jí, že ten ochotný neznámý necítil potřebu ji soudit. Pomlaskávat, obracet oči v sloup ani vysílat jakýkoli z těch desítek nenápadných signálů, kterými

ji dokázali ponižovat všichni ti klídkáři a pohodáři. „Nic se neděje, fakt. Přišel jste za mnou?“

„Aha, ano, samozřejmě, omlouvám se. Jsem z potravinové banky. Z Purcellovy nadace, víte?“ vysvětlil. „Požádali mě, abych navštívil několik našich klientů a zjistil, co si myslí o kvalitě našich služeb. Doufal jsem, že budete mít deset minut času na pár otázek. Jestli se vám to teď nehodí, můžu přijít jindy.“

Angie si povzdechla. Pak zavrtěla hlavou. „Ne, v pořádku... říkal jste, že se jmenujete Harvey?“

Přikývl.

„Pomozte mi s těmi taškami a já postavím na čaj. Dneska odpoledne jsem vyfasovala nějaký sáčkový, takže můžeme udělat degustaci.“

„Vezmu vám to,“ řekl, sehnul se a uchopil ucha tašek. „Tak kam to bude, madam?“ dodal žertovným tónem.

„Bydlíme až ve třetím patře, bohužel.“

Harvey se usmál. „To vůbec nevadí, jsem v dobré kondici.“

Angie nahoře nad schody loktem rozsvítila a odemkla dveře, zatímco Harvey ze sebe sypal za vlasy přitažené historky pro Kaie.

„A na to primár řekl,“ nasadil hluboký hlas, „Ne, ne, tohle nemůže fungovat. Vezměte na to hadici!“

Kaiův smích se odrážel od holých bílých stěn kolem schodiště.

„Tak jsme tu,“ řekla Angie a strčila do dveří. „Kuchyň je na konci chodby.“

Ustoupila z cesty a sledovala, jak se Harvey prodírá zaneřáděnou chodbou a odkládá tašky na její kuchyňský stůl z borového dřeva. Následovala ho, všímala si přitom odřených fleků na zdi a mastných cákanců za plotnami a cítila, jak se jí v krku dělá knedlík.

„Kaii, nechceš se jít dívat na televizi?“ zeptala se syna a odvedla ho z kuchyně směrem do obývacího pokoje.

„Na film?“ zeptal se.

Angie koukla na hodiny. Za pět minut šest. „Už je skoro čas na večeři.“

„Prosíííím!“

Usmála se. „Dobře. Ale přijdeš, až tě zavolám na jídlo. Budou těstoviny s červenou omáčkou, ty, co máš nejradši.“

„Nam.“

Angie se obrátila zpátky k Harveymu, který mezitím vydával potraviny z tašek na stůl. Do hrdla se jí dral vzlyk. Spolkla ho.

Harvey se zamračil. „Je všechno v pořádku, Angelo?“

Zvuky televize byly hlasité, i když zněly z jiné místnosti. Angie se odvrátila, aby ji ten cizí člověk neviděl plakat. Nezáleželo na tom, že to byl svým způsobem kolega. Viděl tady, jak dopadla, a to stačilo.

„Ano, ano, omlouvám se. Jenomže, víte co, ta potravinová banka. Nikdy jsem si nemyslela, že se v životě dostanu do takovéhle situace. Pak jsem přišla o manžela a všechno mě to nějak semlelo.“

„Mmm,“ odpověděl. „To od vás bylo lehkomyšlné.“

„Co?“ Otočila se a nebyla si jistá, co slyšela.

Harvey vytahoval z tašky plechovku fazolí v tomatě. „Říkal jsem, že to od vás bylo lehkomyšlné. Přijít o manžela.“

Zamračila se. Pokoušela se nějak si jeho poznámku vysvětlit. A ten krutý tón. Upřený pohled najednou mrtvých očí.

„Hele, já nevím, co jste...“

Plechovka opsala půlkruh a praštila ji do levého spánku.

„Eh,“ zasténala, sáhla si ze strany na hlavu a klopýtla vzad.

Dlaň měla mokrou. Tekla jí horká krev. Bolest ji napůl oslepila. Narazila zády do sporáku a svezla se na podlahu. On se krčil před ní, stejně jako si předtím dřepel ke Kaiovi. Jenomže teď už nevtipkoval. A neusmíval se.

„Buďte prosím zticha,“ zamumlal, „nebo budu muset zabít i Kaie. Čekáte někoho?“

„N-nikoho,“ zašeptala roztřeseně. Cítila, jak jí krev zatéká pod límec halenky. A bolest, ach, takovou bolest. Měla pocit, jako by jí mozek tlačil oči ven z důlků.

Muž přikývl. „To je dobře.“

Pak ji chytil rukama kolem krku, podíval se jí do očí a stiskl.

Tak mě to mrzí, Kaii. Doufám, že se o tebe teta Cherry postará, až tu nebudu. Doufám...

* * *

Harvey se rychle ohlédl kuchyňskými dveřmi do chodby, a když neslyšel nic než řev televize, skrčil se u bezvládného Angiina těla a stiskl silněji.

Měla vypoulené oči a jazyk, který už z přirozeně růžového odstínu ztmavl do barvy syrových jater, jí trčel mezi zuby.

Vytáhl ze saka prázdný transfuzní vak. Připojil k němu hadičku a na její druhý konec nasadil trokar zakončený žiletkovým hrotem. Odložil vybavení na stranu a stáhl Angie kalhoty přes zadek až pod kolena. Když osvobodil klouby, strčil jí ruce mezi stehna a odtlačil je od sebe.

Vpíchl jí jehlu do stehna tak, že probodla pravou stehenní tepnu a zajela několik centimetrů dovnitř. Pak položil vak na podlahu a sledoval, jak se rudá krev hrne do hadičky a stéká dolů.

Jakmile vak naplnil litr drahocenné krve, našrouboval na něj uzávěr a odstranil hadičku i trokar. Zatímco Angiino srdce dál pumpovalo zbývající krev na podlahu kuchyně, Harvey vstal a schoval si vak s krví do saka. Cítil přes košili, jak ho na kůži hřeje. Vytáhl z Angiiny kabelky peněženku, našel kartičku, kterou hledal, a vzal si ji.

Prošel chodbou a strčil hlavu do otevřených dveří obýváku. Chlapec seděl se zkříženýma nohama ani ne metr od televize, zabraný do dobrodružství modrého kresleného psa.

„Večeře je hotová, Kaii,“ oznámil mu zpěvavě.

Chlapec se s nevolí vyškrábal na nohy, natáhl buclatou ručičku s ovladačem, zmrazil scénu na obrazovce a ovladač upustil na koberec.

Harvey napřáhl ruku a chlapec se jí bezmyšlenkovitě chytil, oči pořád upřené k televizi.

DEN DRUHÝ, 8.15

Když detektiv inspektor Ford dorazil na policejní stanici na Bourne Hill, s povzdechem si sáhl na jizvu na bradě. Jak lépe začít den šestého výročí smrti své manželky než na sebe u snědaně ječet s patnáctiletým synem?

Hádka skončila rychlým, brutálně upřímným výbuchem: „Nesnáším tě! Byl bych radši, kdybys místo mámy umřel ty.“ „Jo? A víš co? Já taky!“

Celou dobu, co se hádali, měl před očima tvář Lou, otlučenou zaplaveným kamením u pobřeží Pembrokeshire.

Zatlačil vzpomínky na konflikt stranou a přešel si dlaní po temeni, aby si trochu uhladil rozježené tmavé, ale už prošedivělé vlasy.

Protlačil se dvoukřídlymi prosklenými dveřmi, přímo do prostřed pozdvižení.

Pohublý muž ve vybledlých černých džínách a potrhaném tričku nadával mladé ženě v tmavém kostýmku. Ta s vykulenými očima zacouvala k oranžové stěně. Ford si všiml, že má na šňůrce kolem krku zavěšenou kartičku wiltshireské policie, ale nepoznával ji.

Dvě civilní zaměstnankyně za přepážkou byly na nohou a jedna z nich měla u ucha sluchátko telefonu.

Architekti, kteří navrhovali interiér nové stanice na Bourne Hill, přesvědčili vyšší management, že tradiční stěna z tlustého skla není „přívětivá“. Teď se přes metrovou přepážku z bíle natřené dřevovláknité desky mohl nahnout jakýkoli blbec

a nadávat pracovitým recepčním, plivat na ně nebo jim nějak jinak kazit den. Ford viděl, jak druhá z žen sahá pod pultem po tlačítku alarmu.

„Co ti přelítlo přes nos, he? Jenom se ptám, kde jsou tu hajzly, ty krávo!“ řval ten člověk na ženu u stěny.

Ford si všiml plechovky silného ležáku v jeho levé ruce a na pochodoval k těm dvěma. Žena byla bílá ve tváři a rty měla stisknuté do úzké linky.

„Na něco jsem se tě ptal. Co máš za problém?“ zařval opilec.

Ford vystřelil pravou ruku a chňapl ho zezadu za triko. Strhl ho dozadu, botou mu podkopl nohy a přes svoje koleno ho rozplácl na podlahu.

Pak ho následoval k zemi a vrazil mu koleno mezi lopatky. Z muže vylétlo hlasité „Uf!“, jak se mu vyprázdnily plíce. Ford ho chňapl za zápěstí, zkroutil mu pevně ruku za zády a zavolal přes rameno: „Podá mi někdo klepeta prosím? Tenhle... gentleman... si trochu odpočine v cele.“

Na místo přispěchal uniformovaný policista se zrůžovělými tvářemi a zacvakl muži na zápěstích kovová pouta.

„Díky, Marku,“ řekl Ford a vstal. „Odvedte ho a vsadte do vazby.“

„A obvinění, pane?“

„Opilost a výtržnictví? Obecné ohrožení? Zhovadilost v zastavěné části města? Prostě ho seberte.“

Strážník zvedl opilce na nohy, popadl ho za spoutané paže a cestou do vazby mu odříkával formulky o právech zadržených.

Ford se obrátil k ženě, které se od jeho nejčerstvějšího úlovku dostalo nechtěné pozornosti. „Za tohle se omlouvám. Jste v pořádku?“

Odpověděla mu, jako kdyby popisovala incident, který viděla na záznamu z bezpečnostní kamery. „Myslím, že ano. Nepraštil mě a nadávky nezpůsobují újmu na těle. Ačkoli se z toho cítím trochu úzkostně.“

„To mě nepřekvapuje.“ Ford ukázal na její kartu. „Jdete za někým? Ještě jsem vás tady neviděl.“

Přikývla. „Dnes tady nastupuju. A můj nový šéf je... počkejte...“ Vytáhla kus papíru z hnědé plátěné tašky, kterou měla přehozenou přes levé rameno. „Alec Reid.“

Teď to Fordovi došlo. Byla to nová vrchní kriminalistka. Její předchůdkyně přestoupila na stanici v Thames Valley, aby byla blíž nové práci svého manžela. Alec měl na starosti malý salisburský tým forenzních techniků a o své nové posile básnil už pár týdnů.

„Moje nová zástupkyně má Ph.D., Forde,“ řekl mu jednou večer u piva ve Wyndham Arms. „Získáme pořádnou prestiž.“

Ford před sebe napřáhl ruku. „Detektiv inspektor Ford.“

„Ráda vás poznávám,“ řekla, přijala jeho ruku a třikrát s ní zatřásla nahoru a dolů, než ji zase pustila. „Já jsem doktorka Hannah Fellowesová. Chystala jsem se zařídit si tu průkaz, když na mě začal křičet ten člověk.“

„Nemyslím si, že by to bylo osobně kvůli vám. Jenom jste se ocitla ve špatnou chvíli na špatném místě.“

Přikývla a zamračeně k němu vzhledla. „I když technicky vzato tohle je správné místo vzhledem k tomu, že tady budu pracovat.“ Podívala se na své multifunkční hodinky Casio, které měly víc ciferníků a tlačítek než palubní deska Fordova stárnoucího landroveru značky Discovery. „A navíc je 8.15, takže je to i správná chvíle.“

Ford se usmál. „Stavíme se pro ten průkaz a pak vás vezmu nahoru k Alekovi. Většinou tu bývá brzy.“

Odvedl ji k dlouhému pultu recepce.

„Tohle je...“

„Doktorka Hannah Fellowesová,“ představila se sama. „Ráda vás poznávám.“

Napřáhla přes pult k recepci pravou ruku. Recepční ji přijala a dostalo se jí stejných tří toporných potřesení jako Fordovi.

Recepční se na novou kolegyni usmála, ale Ford v jejích očích viděl obavy. „Já jsem Paula. Ráda vás poznávám, Hannah. Jste v pořádku? Mrzí mě, že jste se tu s něčím takovým setkala hned první den.“

„Byl to šok. Ale nevydrží dlouho. Nenechávám se takovými věcmi vyvést z míry.“

Paula se usmála. „To je dobře!“

Zatímco Paula dělala z prázdného plastového obdélníku funkční staniční kartu, Hannah se obrátila k Fordovi.

„Mám ji požádat, aby mě oslovovala doktorko Fellowesová, nebo se tady běžně používají křestní jména?“ zašeptala.

„Většinou se oslovujeme křestním, ale pokud chcete být známa jako doktorka Fellowesová, teď je ta správná chvíle to říct.“

Hannah přikývla a otočila se zpátky k Paule, která jí podala čipovou kartu v průhledném pouzdru.

„Tady to je, Hannah. Vítejte na palubě.“

„Děkuji.“ Odmlka. „Paulo.“

„Víte, kam máte jít?“

„Doprovodím ji,“ nabídl se Ford.

U výtahu jí ukázal, kudy přejet kartou, než zmáčkne tlačítko podlaží.

„Když to neuděláte, zůstanete prostě stát ve výtahu a nikam nepojedete. Stává se to hlavně véemkům.“

„Véemkům?“ zopakovala po něm, když se před nimi zavřely dveře výtahu.

„Vyšším mocnostem. Nejvyššímu vedení.“

„Aha. Ano. To je vtipné. VM. Vyšší mocnosti.“

Ale nezasmála se a Ford měl prazvláštní pocit, jako by mluvil s cizinkou, i když měla jihoanglický přízvuk. Když výtah stoupal, zírala přímo před sebe. Ford si chvilku prohlížel její vzezření. Oproti němu byla o dobrých patnáct centimetrů menší, mohla mít tak metr šedesát tři nebo pět. Štíhlá, ale ne hubená. Blond vlasy spletené do copů, které Ford vždycky považoval za dětský účes.

Jejích očí si všiml už dole – nemohl si jich nevšimnout, jak vytrštěné je měla, když ji ten opilec tlačil ke zdi. Ale i v klidu byly velké a modré jako starý porcelán.

Výtah zacinkal a strojový ženský hlas ohlásil: „Třetí patro.“ „Vy jste tady,“ řekl Ford, zahrnul doprava a vedl Hannah po kraji otevřeného prostoru kanceláří. Ukázal doleva. „Obecná kriminálka. Já jsem u závažných zločinů ve čtvrtém patře.“

Hannah udělala několik rychlých, skákavých kroků, aby ho dohnala. „Má forenzní laboratoř taky takhle otevřený prostor? Bylo mi řečeno, že je to klidné pracoviště.“

„Myslím, že se o něm dá mluvit jako o klidném. Pojdte. Nej dřív si můžete dát čaj. Anebo kafe. Co máte nejraději?“

„To je těžká otázka. Neochutnala jsem dost druhů na to, abych to mohla vědět.“ Pak zavrtěla hlavou, jako když se pes snaží z ucha vyklepat blechu. „Ne. Chtěla jsem říct, že bych si dala čaj, prosím. Děkuju.“

Už zase. Ten dojem cizinky v Anglii, který měl hned napoprvé.

Zatímco vařil vodu v konvici a vytahoval pytlík čaje a dózu instantní kávy, ohlédl se na Hannah. Zírala na něj, ale usmála se, když se jejich pohledy střetly. Ten výraz jí do tváří vtiskl dolíčky.

„Něco vám není jasné?“ zeptal se jí.

„Neřekl jste mi, jak se jmenujete,“ odpověděla.

„Myslím, že řekl. Jsem Ford.“

„Ne. Myslela jsem vaše křestní jméno. Řekl jste: ‚Většinou se oslovujeme křestním,‘ když mi ta recepční, Paula, vystavovala průkaz do budovy. A oslovil jste mě Hannah. Ale neřekl jste mi svoje.“

Ford přimáčkl čajový sáček ke stěně šálku, než ho vytáhl a hodil do odpadkového koše. Podal čaj Hannah. „Opatrně, je to horké.“

„Děkuju. Ale to jméno?“

„Ford je v pohodě. Fakt. Nebo detektiv inspektor Ford, pokud chcete být formální.“

„Dobře.“ Usmála se. Tentokrát jí naskočily hlubší dolíčky, skoro jako malá zahnutá říznutí. „Vy jste Ford. Já jsem Hannah. Jestli budeme formální, možná byste mi *měl* říkat doktorka Fellowesová.“

Ford nedokázal odhadnout, jestli si dělá legraci. Napil se své kávy. „Půjdem se podívat po Alekovi. Od té doby, co jste přijala tohle místo, nemluví o ničem jiném.“

„To bude asi tím, že mám tak extrémně dobrou kvalifikaci. Když jsem získala doktorát, který jsem začala studovat v Oxfordu a dokončila na Harvardu, nějakou dobu jsem pracovala v Americe. Dělal jsem konzultantku pro městské, státní i federální policejní složky. Taky jsem v Quanticu přednášela pro FBI.“

Ford zamrkal, jak se snažil zpracovat ten nahuštěný živoptis. Znělo to jako zkušenosti někoho o deset nebo dvacet let staršího, než jak vypadala tahle útlá žena usrkávající čaj z reklamního hrnečku.

„To je docela obdivuhodné. Promiňte, kolik že vám je?“

„Neomlouvejte se. Seznámili jsme se teprve před dvaceti minutami. Je mi třicet tři.“

Ford si uvědomil, že v jejím věku teprve dodělával seržantské zkoušky. Povýšení na inspektora dostal před měsícem a pořád si připadal, když ne úplně neschopně, tak přinejmenším pod drobnohledem. A teď mluvil s nějakým zázračným dítětem kriminalistiky.

„Tak jak se stalo, že děláte kriminalistickou techniku v Salisbury? Nechci se vás dotknout, ale není to trochu krok zpátky od přednášení pro FBI?“

Odvrátila zrak. Ford se díval, jak si pohrává s prstenem na pravém prostředníčku, jak ho otáčí dokola a dokola.

„Nechci se o tom s vámi bavit,“ řekla nakonec.

V tu chvíli to uviděl, něco v jejím pohledu. Napadení? Nějaký ošklivý incident. Ne sexuální, ale násilný. Po kom jde FBI? Po těch nejhorších z nejhorších. Po těch, kteří se při páchání

zločinů neomezují na jeden stát. Je to její tajemství. Ford měl s tajemstvími spoustu zkušeností. Soucítit s ní.

„Dobře, omlouvám se. Hele, my jsme prostě rádi, že vás tu máme. Tak pojďte. Podíváme se po Alekovi.“

Provedl Hannah po zbylé části oddělení a ven šedými dvoukřídlými dveřmi s notně okopaným plechovým obkladem v dolní části. Chodba k forenznímu oddělení byla vytapeťovaná plakáty o bezpečnosti a ochraně zdraví a nástěnkami s reklamními letáky nejrozmanitějších sportovních klubů, společenských akcí a vzdělávacích programů.

Uvnitř místo všudypřítomného hlaholení a žvanění policajtů panovalo hrobové ticho. Usilovně tu pracovalo pět lidí, kteří zírali do monitorů nebo mikroskopů. Většinu „vědecké činnosti“ forenzního oddělení od roku 2012 zajišťovaly externě soukromé laboratoře. Ale wiltshireská policie se rozhodla, podle Forda rozumně, zachovat si tolik vlastní vědecké kapacity, kolik si jen mohla dovolit.

Ukázal na prosklenou kancelář v koutě na druhé straně místnosti.

„To je Alekovo doupě. Vypadá to, že ještě nedorazil.“

„*Au contraire*, Henry!“

Vlastník toho hlubokého, pobaveně znějícího hlasu poklepal Fordovi na rameno. Ford se otočil, aby manažera forenzního týmu, nevysokého a obtlouklého muže v brýlích s kovovými obroučkami, pozdravil.

„Dobré ráno, Aleku.“

Alec si přeměřil novou kriminalistku, ale pak se nahnul blíž k Fordovi. „Jsi v pohodě, Henry?“ špitl se svraštěným obočím. „Víš co, dneska je ten den a vůbec.“

„Jsem v pohodě. Neřeš to.“

Alec pokrčil rameny. Pak očima sklouzl k Hannah. „Paní doktorko, konečně jste tady! Vítejte, vítejte.“

„Děkuju, Aleku. První den mi začal docela zajímavě.“

Ford dodal: „Na recepci zrovna otravoval nějaký idiot, když Hannah dorazila. Teď vychládá v jednom z těch Ianových kapslových hotelových pokojů ve sklepě.“

Žoviálnost vyprchala a vystřídal ji výraz upřímné starostlivosti. „Ach, drahá mladá dámo. To mě moc mrzí. A zrovna když je to váš první den tady u nás,“ řekl Alec. „Tak prosím pojdte se mnou. Představím vás ostatním a usadíte se pěkně u klidného stolu v koutě. Díky, Henry. Už se o všechno postarám.“

Ford přikývl, protože sám dychtil odejít do své kanceláře a podívat se, co dnešek přinesl. Doufal, že někdo přes noc napáchal nějaké nepravosti. Cokoli, co by ho zachránilo před tou horou formulářů a hlášení, které musí přechíst, sepsat nebo předělat.

„Detektive inspektore? Než půjdete,“ oslovila ho Hannah.

„Ano?“

„Řekl jste mi, abych vám říkala Forde. Ale Alec vás teď oslovoval Henry.“

„To je přezdívká. Dostal jsem ji hned první den v práci.“

„Přezdívká. Co to znamená?“

„Však víte, Henry jako Henry Ford.“

Podívala se na něj s povytaženým obočím.

Zkusil to znovu. „To auto? Model T?“

Konečně se usmála. Širokým úsměvem, který odhalil zuby, ale nedotkl se očí. Působilo to znepokojivě. „Ha! Jasně. To je vtipné.“

„Jo. Musím jít. Určitě se zase potkáme.“

„To rozhodně. Doufám, že u toho nebude další opilec, který by mě chtěl praštit.“

Usmála se a jemu po zlomku vteřiny došlo, že to měla být legrace. Když odcházel, slyšel ji, jak říká Alekovi: „Říkejte mi Hannah.“

DEN DRUHÝ, 8.59

Oznámení na tísňovou linku přišlo teprve před deseti minutami: kat. A G28 – podezření na vraždu. Seržantka Natalie Hewittová řekla všem jednotkám směny B, aby „letěly“ na ohlášenou adresu, a sama k číslu 75 na Wyvern Road dorazila jako první.

Vyskočila z auta a promluvila do vysílačky. „Sierra Bravo tři pět, dispečink?“

„Mluvte, Sierra Bravo tři pět.“

„Jak je na tom sanitka?“

„Asi tři minuty.“

Vyběhla po schodech a přistoupila k mladému páru stojícímu na stráži u bytu číslo 3.

„Pane Gregory, paní, měli byste se vrátit do vašeho bytu,“ vyhrkla udýchaně. „Za chvíli dorazí další moji kolegové. Prosím, neodcházejte z domu. Budeme od vás potřebovat výpovědi.“

„Ale já mám v půl desáté aerobik,“ namítla žena.

Natalie si povzdechla. Veřejnost je skvělá na nahlašování zločinů a někdy poskytne i celkem použitelné svědectví. Ale nepřestávalo ji ohromovat, jak *naivní* zároveň ti lidi bývají, když jde o důsledky. Tahle ženská vypadala, jako by ji ani neznepokojilo, že se její sousedka se synem stali oběťmi vraždy. Možná je v šoku. Možná ji manžel do toho bytu nenechal nakouknout. Rozumné.

„Obávám se, že to budete tentokrát muset zrušit,“ řekla jí. *Vypadáš, že si to můžeš dovolit. Klidně si zajdi na fast food, až tady skončíme. Obalit si ty kosti trochou masa.*

Žena ustoupila ke schodišti. Její manžel se ještě pár vteřin zdržel.

„Jsme prostě v šoku,“ prohlásil. „Stropem nám protekla krev. Tak jsem se šel podívat nahoru.“

Natalie přikývla, jak už se nemohla dočkat, až vejde do místnosti smrti a prohlédne si nejčerstvější kapitolu *Velké knihy zrudností*, které si lidi navzájem dělají.

Ohnala se po mouchách, které se proti ní rozlétly. Všechny vylétly z místnosti na konci úzké tmavé chodby. S očima upřenýma na červenokrémový kobereček dávala pozor na cokoli, co by mohli použít technici, a postupovala ke kuchyni. Levou rukou se opírala o protější zeď, aby mohla kráčet nohama v jedné linii těsně u pravého okraje podlahy.

Bzučení zesilovalo. A pak to zachytila: aroma smrti. Sladkokyselý tón na pozadí hlubšího, temnějšího pachu hnijícího masa, který vznikl rozkladem tělesných tkání a vypouštěním plynů.

A krev. Neboli „klaret“ v její profesní hantýrce. Natalie byla přesvědčená, že se ho načichala víc než kde který znalec vín. Krve tu byla spousta. Ten muž – jak se jmenoval? Rob, to je ono – říkal do telefonu, že je to hrůza. „Jako na jatkách,“ to byla jeho přesná slova.

„Tak se na to podíváme, ne?“ zamumlala si pro sebe, když došla ke dveřím a vstoupila do kuchyně.

Když se jí scéna otiskla na sítnici, nezaklela ani nevzývala pánaboha nebo jeho syna. V začátcích profesního života to dělávala. Padalo z ní tolik rouhání a vulgarity, až její zbožná máma obracela oči v sloup a apelovala na ni: „Pozor na ten jazyk, prosím, Nat. Není to potřeba.“

Předchozích patnáct let ji proti takovým věcem obrnilo. Doufala, že pořád prožívá normální lidské reakce, když se setkává s místem vraždy nebo pozůstatky těch, kteří se dostali na pokraj svých sil a vzali si život. Ale amatérsky dramatické projevy už nechávala mladším. Stala se seržantkou,

stálo ji to zatracenou spoustu práce a měla pocit, že s tou hodnotí by měla přijít taky určitá zdrženlivost. Takže žádné vulgarismy.

Nicméně i tak zakroutila hlavou a ztěžka polkla, když se zadívala na výjev před sebou. Ve dvaceti byla vášnivou fotografkou a zvykla si dívat se na místo činu, jako by hleděla přes objektiv; byl to její způsob, jak si vytvořit odstup od hrůz, se kterými se v práci musela potýkat.

Celkový záběr působil jako obscénní parodie na obraz madony s dítětem. Žena – podle tváře, kterou měla voskově bledou, jí mohlo být něco málo přes třicet – s malým chlapcem na klíně.

Byli usazeni na okraji kaluže krve, která se táhla ode zdi ke zdi a při zasychání ztmavla do tmavě švestkového odstínu.

Očividně vykrvácela. Chlapeček nebyl tak bledý jako jeho matka, ale z hladoučkých tváří mu vyprchala růž a nahradil ji zelenavý nádech.

Kaluž krve se rozlila po celé kuchyňské podlaze a pod stůl, na kterém ležely poloprázdné tašky s nákupem. Mrtvá žena byla zády opřená o sporák a měla roztažené nohy, které ale u kotníků držely u sebe stažené džíny.

A ten chlapeček.

Vypadal prostě, jako by jen vylezl mámě na klín a schoulil se u ní. Měl zavřené oči a ruce sepjaté u krku, jako by se modlil. Blond vlasy. Vlnité a dlouhé až k ramenům, v holčičím stylu, který Natalie vídala u synů některých svých kamarádek.

Mouchy najdou mrtvolu do hodiny i uprostřed zimy. Uprostřed spalujícího léta, jaké teď panovalo v jižní Anglii, příležitost za pár minut, nakladou vajíčka a hromadně se pustí do hodování. Všude po těch dvou už lezli svíjející se červi.

Když Natalie přistoupila o něco blíž, poupravila si názor ohledně příčiny smrti, protože teď si na krku ženy všimla podlitin, které křičely do světa, že byla uškrcená.

Na všechno existovaly dané postupy. A prvním krokem byla vždy záchrana života. Natalie si byla jistá, že chlapec je mrtvý. Říkalo jí to zbarvení kůže i všichni ti červi. Ale nehodlala vstoupit do dějin jako seržantka, která nechala stále živé dítě umřít uprostřed místa činu.

Dostat se k němu znamenalo šlápnout do té louže zaschlé krve. Ať se kriminalisti klidně posmívají „nemotorům“ šlapajícím po místě činu v sedmačtyřicítkách – tady jde o ujištění, jestli dítě nemá šanci přežít.

Vytáhla telefon a udělala několik fotek těl. Pak udělala dva dlouhé kroky k nim a cuklo s ní, jak jí podrážky zavrzaly a klouzaly ve sražené krvi.

Skrčila se, natáhla ukazováček a prostředníček pravé ruky a přitiskla je chlapci pod čelist, do měkké tkáně, kudy vede krční tepna. Zavřela oči a modlila se, aby ucítila tep, nehledě na ten zápach a zvuky svíjejících se červů a jejich měkkých, buclatých tělíček prolézajících tou spouští.

Když zůstala tak dlouho, až ji rozbolely svaly na nohou a byla si naprosto jistá, že chlapec je mrtvý, narovнала se a vykouvala z kaluže krve. Dávala si pozor, aby došlápla přesně do svých původních stop.

Otočila se a hledala něco jako kuchyňské utěrky, aby si setřela krev z podrážek, a pak zůstala s hrůzou zírat na stěnu za sporákem.

„Do hajzlu.“